

De (weder)menswording van Bach

• maandag 11 januari 2010

KLASSIEK

ANTWERPEN - De confrontatie tussen drie opwindende barokuitvoerders leverde een ander Bachbeeld op dan we in Vlaanderen gewoon zijn.

Van onze medewerker

Wie dezer dagen klaagt dat concerthuizen risicoloos programmeren, kon in de Singel in Antwerpen het hart ophalen aan een verrassend partnerschap.

De Bachreputatie van het Collegium Vocale Gent staat buiten kijf, en het Freiburger Barockorchester is volgens René Jacobs het opwindendste barokorkest van dit moment.

De leiding van die droomtandem was in handen van Masaaki Suzuki, die momenteel met zijn eigen Bach Collegium furore maakt met een cantate-integrale die wellicht de toetssteen van het vocale barokrepertoire zal worden.

Door in Vlaanderen het Collegium Vocale te dirigeren, zocht Suzuki onvermijdelijk de vergelijking op met de stichter van dat ensemble. Wat Philippe Herreweghe de afgelopen decennia beroemd heeft gemaakt als Bachvertolker, is dat hij de gedroomde gids is op de binnenweg naar het hogere die Bach ons toont.

Omdat Herreweghe overtuigend de afweging maakt van drama en spiritualiteit — en dat koppelt aan een oorstrelende muzikaliteit — is hij een logisch referentiepunt voor de kwaliteit van andere uitvoeringen. Kon Suzuki die vergelijking aan?

Met een groot retorisch bewustzijn en een duidelijke aandacht voor de liturgische context bewees de Japanner dat hij in elk geval uit dezelfde interpretatieve stal komt als Herreweghe.

Als dirigent hield hij de ensembles wel strakker in de teugel: Suzuki retoucheerde tot hij een klankbeeld bereikte dat opvallend slanker was, maar toch nog steeds mooi-vol klonk. Dat was zeker te danken aan het sierlijke orkestspel van de Freiburger Barockorchester.

Het Collegium Vocale werd door Suzuki tot twee zangers per partij gereduceerd (plus de vier vocale solisten), maar dat was geen probleem omdat hij hun partijen heerlijk versmolt met de orkestklank — zeker in de twee koralen van de feestelijke gelegenheidscantate *Höchsterwünschtes Freudensfest*; ook al werden Bachs transcendentale kwaliteiten hier tot aardse en humanere proporties herleid.

Na de pauze zorgden Suzuki's vinnige tempi voor een ongewoon frisse lezing van de *Trauerode*, die de rijke instrumentatie van dit werk profileerde ten nadele van de aanleiding (de dood van de Saksische keurvorstin in 1727).

Dat de vocale solisten niet echt konden overtuigen stoorde niet erg in Suzuki's aardse plaatje.

We hebben genoten van de menselijkheid en de benaderbaarheid van Bach en zijn blij met de veelheid aan visies op de Thomascantor. Nog!

'Bach en hoogdagen', Freiburger Barockorchester & Collegium Vocale Gent o.l.v. Masaaki Suzuki.
Gehoord op 8/1 in de Singel in Antwerpen.

Stefan Grondelaers